

Nem törődött már a többiekkel,
nem felelt, fáradtan állt csak ott
s újra elment; mindent elhagyott.
Éji út s ha úton kél a reggel:

néki nászi éjnél többet ér.
Átélt már olyant, mikor a mély
égből szinte szűrt ezernyi csillag
s rejlő láthatárok mind kinyíltak
s mint egy harc, úgy hullámozott az éj;

és olyant, mikor a hold kibukkan
hirtelen zsákmányolt kis falukkal
s mikor árpolt parkok mélyén ódon
kúriát emelt elé az éjjel,
mintha egyszer lakta volna régen,

félrehajtott fővel állt az úton,
majd továbbment, mert jól tudta, sok
útja van még, úzi már a lélek,
hívják új hidak, utak, vidékek
s távol, túlzott hírű városok.

S mind elhagyni mindent, mindig, újra
s vágytalan, csak úgy, sehosem élvén,
hagyni hirt és birtokot.
Mégis, piacokon, város szélén,
egy-egy kút sikosra járt kövénél
úgy érezte, hogy övé az ott.

RADNÓTI MIKLÓS fordítása